Pregaria.cat

Entrada

CRISTINA KAUFMANN, carmelita descalça

Después de todo
queda un azar
las manos hacia Ti
un abrir los brazos
para Ti
y de rodillas
decir
TU SILENCIO.
(Cristina Kaufmann)

Assegut en un banc del parc, acabes de tancar el llibre de poesia i et quedes mirant els arbres, les plantes, els colors i els infants que corren. El rumor de la ciutat queda lluny. És constant i mantingut.

Entens sense massa discurs que l'experiència d'Ell no està lligada a cap metodologia. És clar que la desitges, sobretot en mig d'uns dies de tanta tensió.

Ell és qui té la iniciativa.
Però el que pots fer és obrir les teves mans. Com aquell que demana i espera. Estendre els braços com qui espera una abraçada. Ets discret i ho fas sense cridar massa l'atenció. Una mica més enllà hi ha una noia que fa ioga... Els parcs són també una mena de temple.
Com qui cull una cosa de terra, t'agenolles uns moments, perquè saps que Ell, l'Amic, és adorable. No per la seva potència i poder, sinó per la seva tendresa i amor.
Assegut altra vegada, entres en aquell silenci conegut, aquell que no té res de la buidor i de les absències. No és el teu silenci, orfe de mots i de sorolls. És el seu silenci, el de la seva presència, que és en el més profund de tot.
Jesús, Amic...

Ara tornes cap a casa. És diumenge al matí i has sortit a comprar el pa i el diari. Vas a la fleca. Pa d'avui. Et recordes de l'Eucaristia d'ahir, dissabte al vespre... I el diari en el quiosc. Avui val més: dos euros amb cinquanta. I tornes cap a casa. Quin goig! Quina fidelitat... Gràcies, Cristina.

Jesús Renau sj.